

[Knud Bro.]

universitet ned på jorden for at komme i gang og for at få det til at køre.

Jeg vil gerne fremhæve dette, at uanset hvor universitetsdebatten ender, og uanset hvad der siges i den, må det være helt centralt at fastholde det synspunkt, at de universiteter og universitetscentre, vi har, først og fremmest må køre og først og fremmest må fungere.

Jeg vil gerne drage én ting frem i forbindelse med Odense, som har kunnet lære os noget. Det er det spørgsmål, hr. K. B. Andersen har rejst, spørgsmålet om, at lærerne i alt for stor udstrækning ikke bor i Odense, og den beklagelse, der er kommet fra både lærere og fra studenter over, at det under disse forhold har været så vanskeligt, som det har, at skabe et universitetsmiljø. Jeg vil gerne lægge meget stærk vægt på dette, at man får skabt et universitetsmiljø, og jeg vil tilføje, at den visdom, hr. K. B. Andersen har demonstreret ved at pege på dette spørgsmål, også bør præge hr. K. B. Andersen i hele universitetsdebatten, fordi det viser nogle af de vanskeligheder, vi står over for med hensyn til at opbygge nye centre.

Til sidst skal jeg blot sige dette, at jeg synes, der er grund til ved denne lejlighed at sige, at der er udført et meget betydeligt administrativt arbejde i forbindelse med Odense universitet. Jeg synes, det er beundringsværdigt, at de folk derovre på de betingelser har fået det hele til at køre.

Per Møller: Forslaget om Københavns universitet og universitetscentre har et meget ambitiøst sigte. Det prøver at dæmme op for truslen om kaotiske tilstande på vort største og i mange henseender førende universitet. Det prøver på lang sigt at lægge rammer om en fremtidsudvikling, der kan sætte Københavns universitet i stand til at bevare sin position som et førsterangs universitet, og det prøver endelig på at køre tanken om universitetscentre ind på et konstruktivt spor, så man kan håbe på at få løst en tredobbelte opgave: dels at give vor højere undervisning en tiltrængt kvantitativ og kvalitativ udbygning, dels at imødekomme et socialt betonet krav om mere ligelig adgang for alle unge til at opnå en højere uddannelse, dels at drage den

højere undervisning ind i det egnsplanbestemte mønster, der sigter på at hindre en stadig accelereret vækst af hovedstaden og en deraf følgende hæmmet vækst af områder ude i landet.

Det er en vidtrækkende målsætning, der her toner frem, og det ligger i sagens natur, at man ikke med ét slag kan nå eller kan få alle mål inden for rækkevidde og få fastlagt alle brikker i billedet. Man har derfor måttet skelne mellem de mest påtrængende og de knap så påtrængende opgaver.

Det er i denne sammenhæng, man må se formuleringen i forslaget § 3, hvori man afstår fra på nuværende tidspunkt at fastlægge lokaliseringen af universitetscentret i det sydlige Jylland. Den omstændighed, at afklaringen vedrørende det fremtidige universitetscenter i Sydjylland udskydes, må efter vor opfattelse ikke tolkes på den måde, at der i dette område af landet ikke er noget behov for en opbygning af en mere alsidig og mere effektiv undervisning. Der er mange uløste uddannelsesmæssige opgaver i det sydlige og måske især i det vestlige Jylland, og jeg vil indtrængende henstille til undervisningsministeren at tage dette forhold i betragtning ved den fremtidige planlægning. Der er risiko for, at det sydlige og det vestlige Jylland vil blive stedmoderligt behandlet i denne sammenhæng, og det må forhindres.

Udskydelsen af placeringen af det sydlige center er blot en enkelt blandt mange i gruppen af ikke-indfrie forventninger. Den livlige debat om universitetsproblemerne med dens talrige krav og ønsker har måske overhovedet skruet forventningerne lidt for højt op. Det må jo nemlig ikke glemmes, at vi i denne sag har i hvert fald 2 faktorer af en stærkt hæmmende virkning: for det første har vi ikke kvalificerede lærerkræfter i et antal, der kan dække en alt for voldsom ekspansion af den højere uddannelse, og for det andet har vi en økonomisk situation, der nødvendigvis må bremse løsningen af påtrængende og vigtige samfundsopgaver.

Men når det er sagt, må det erkendes, at det kun er velfortjent, at folketinget som følge af debattens forløb og intensitet har fået piskeren over nakken. Selv om der ligger en undskyldning eller i hvert fald en forklaring i den kendsgerning, at vi i 1960erne